

LORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

4.
évl.
27. szám
JULIUS
5.

Uj formában

szébb kiállításban, de a régi tartalommal és a régi szeretettel köszöntjük az Olvasót. Majdnem négy esztendő hatalmas erőfeszítése után ide érkeztünk. Megérkeztünk egy szébb laphoz, egy tetszősebbhez, egy olyanhoz, amely azt jelenti, hogy Erdély magyar gyermekei mind-mind, sokan-sokan, ezren és ismét ezren, mellettünk vannak és így ma már nem csupán szép szöveget, de szép lapot is tudunk részükre készíteni.

A Ti ragaszkodásotok tette lehetővé, hogy sokkal több pénzt igénylő lapot tudunk mától kezdve hetenként elibétek adni és mindezért cserében csupán annyit kérünk tőletek, hogy szeressetek bennünket azzal a szeretettel, amellyel eddig is elhalmoztatok.

Nagy öröm ez a nap nekünk. Mikor négy évvel ezelőtt utnak indultunk, ilyennek képzeltük el azt a lapot, amelyet a kezetekbe adni akarunk. Négy évig kellett várni rá, hogy idáig elérkezhettünk és fent, a csúcson, ha visszatekintünk hosszú esztendőink nagy és nehéz küzdelmeire, örömmel állapítjuk meg, érdemes volt idáig dolgoznunk, mert az eredmény öröme minden fáradságunkért kárpótol bennünket.

E szép lapot majdnem a csunyábbik lap árában adjuk továbbra is nektek. Kilencven leut fizettetek eddig egy negyedévre, most ezért a sokkal drágább és szébb lapért mindössze tíz leuval többet kérünk és száz leuban állapítjuk meg a negyedévi előfizetési díjat.

E neveltségesen kicsiny különbözeten felül csupán annyit kérünk tőletek, hogy az előfizetési díjaitokat pontosan rendezétek, mert annak, hogy ilyen szépek maradhassunk és általában annak, hogy megmaradhassunk, előfeltétele, hogy azok a pénzek, amelyek nekünk előfizetési díj címén járnak, pontosan be is folyanak hozzánk. Pontosságot és rendet kérünk tőletek a fizetések tekintetében és akkor a lap megjelenése is pontos és rendes lesz és akkor a Cimbora nemcsak jó, kedves és hasznos, de szép, értékes és csinos is lesz.

A szeretet fűzött bennünket eddig is egybe és ez új köntösben e régi szeretetre hivatkozva igérjük határtalan szeretetünk változatlan erősségét.

A CIMBORA
kiadóhivatala.

Gigágá, előre!

Mennek a libuskák,
Gigágá, előre,
Mennek, mennek, mendegélnek
Virágos mezőre.

Mennek a libuskák,
Katóka utánuk,
Mint a két szeme fényére,
Ugy vigyáz reájok.

(Kisbácson.)

Bizony, hogyha vigyáz,
Nem vigyáz hlába,
Drága pénzen adja el majd
Brassai vásárba.

Brassai vásáran
Lesz liba ezer is,
De oly szép, mint Katókaé,
Nem lesz, tudom egy is!

(Képpel a 428. oldalon.)

ELEK NAGYAPÓ.

Az özvegy.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Ez a történet, melyet most elmondok nektek, rövid és egyszerű, de annál szomorubb.

Sági János kis hivatalnok volt. Szerény fizetése mellett is boldog volt, mert négy kedves gyermek tette hangossá a kis lakást, melyben azért a legpéldásabb rend uralkodott. Az igaz, nem volt csoda, ha rend, tisztaság honolt a kis fészekben, mert a gyermekek édesanyjának figyelme minden csekélységre kiterjedt. Sági Jánosné igen szeretete gyermekeit, de el nem kényeztette őket. Szeretetét szigorúságával mutatta ki. Tudta jól, az ő gyermekeire nem néz vagyon s így a maguk emberségéből kell majd megélniök. Milyen könnyelműség lett volna hát tőle, ha elkényeztetni ezeket a gyermekeket, akik kezük s eszük munkájára lesznek utalva, mihelyt szárnyra kelnek.

Sági János szegénységben élt a családjával, de tiszta szegénységben. Annyi fizetése sem volt, hogy bár csak egy kis cselédet tarthatott volna s a gyerekek igazán nem ok nélkül álmélkodtak, amikor hófehér ingüket, tiszta ruhájukat rájuk adta az édesanya, hogy mikor mos és vasal a drága, hisz ők mindennap látják őt sütni főzni, szobát takarítani, de ruhát mosni soha. Annyit már felértek eszükkel, hogy apjuk sokkal szegényebb, semhogy mosónét is fizethetne. Nem elég, ha naponként egyszer husra telik s reggel és délután kijár a jó meleg kávé?

A nagy szegénységben is olyan boldog volt Sági János és családja, hogy ennek a boldogságnak párját kellett keresni. Apa és anya éjet nappá tettek, csak hogy a gyermekek ne tudják, mi a nyomoruság. Elég ha a szegénységet ismerik, attól még boldogok, megelégedettek is lehetnek, de a nyomoruság ellensége a boldogságnak, a jó kedvnek. Isten őrizzen meg attól mindenkit.

Hanem, fájdalom, a kis család zavartalan élete, csöndes boldogsága nem sokáig tartott. Egy sötét hideg őszi napon Sági János rosszul lett, a betegség leverte a lábáról s nem volt annyi ereje, hogy fölkeljen az ágyából. A szegény asszony rémülten szaladgált orvosokért, de ahány orvos megvizsgálta a beteget, mind szomorú arccal távozott. Szívből sajnálták a

szegény asszonyt és gyermekeit, akik nemsokára kenyérkereső támasz nélkül maradnak...

Ugy történt, amint az orvosok gondolták. Sági Jánost megemésztette a forró láz s egy éjjelen, amikor a gyermekek csöndesen aludták a boldogok álmát, a kétségbeesett asszony karjai közt kilehelte nemes lelkét.

Oh, mily borzasztó csapás volt ez a kis családra! Az asszony özvegyen a gyermekek árván, minden támasz nélkül! Nincs többé az a derék nemeslelkű ember, aki minden hónap elsején örvendező arccal jön haza a hivatalból s felesége kezében utolsó kracárig leszámolja havi fizetését! Nincs többé az a kedves, aranyos apa, aki esténként ölébe, nyakába vette mind a négy gyermeket, ki ahová fért, aztán lovagoltatta őket, így ni: gyi te, cocó, gyi! Behunyta jószágos szemét, örökre behunyta, föl sem nyitja többé.

Egy napon azt vette észre az özvegy, hogy már alig van eladnivaló. Megdöbönt szegény, szíve hangosan dobogott, minden izében megreszketett arra a retenetes gondolatra, hogy: mi lesz ezután, ha semmi eladni való nem lesz?

— Nem, nem! — kiáltott fel a boldogtalan özvegy — nem szabad engednem, hogy idáig jussunk. Dolgozni fogok másoknak. A munka nem szegyen!

S hirtelen megvillant a fejében, hogy ha ő olyan szépen tud mosni, vasalni gyermekeire, miért ne tudna másra is? Sorba járta az ismerősöket, s szégyen nélkül, bátran kért munkát: mosni, vasalni valót.

S adtak mindenütt és nem hogy megvelették volna, de meg is dicsérték nemes elhatározásáért.

— Milyen anya! Mennyire szeretheti gyermekeit! — mondák némelyek.

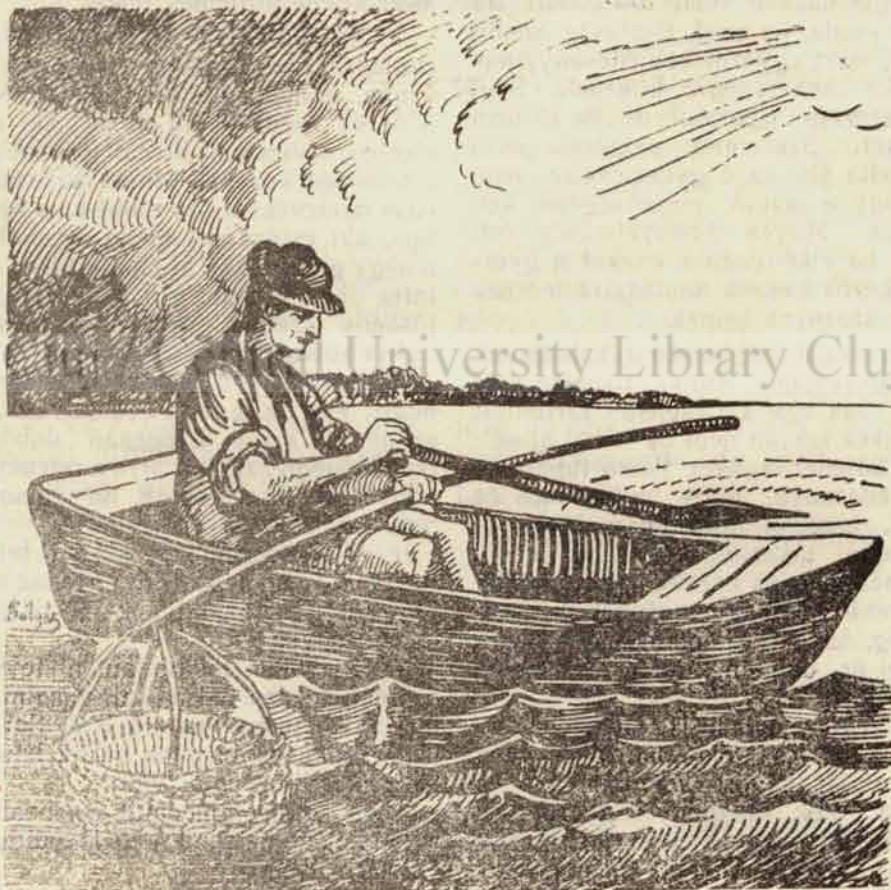
— S milyen jók lehetnek a gyermekei, hogy éjet nappá tesz érettük, mondák mások.

S igazuk volt, ezeknek is, azoknak is. Az özvegy nem dolgozott hiába éjjel-nappal, mert gyermekei kicsiny létükre is megértették, hogy ezt a nagy áldozatot érettük hozza meg. Kezdetben, amikor még nem igen lehettek a munkában segítségére, jó magukviseletével fizettek, később aztán felváltották a drága jó anyát a terhes

munka alól. Lassankint már pénzt is hoztak haza egyik-másik üzletből, ahol alkalmazva vannak. Keveset lehetnek együtt, de amikor együtt vannak, igazán boldogok s bizony mondom, nem cserélnének senkivel kerek e világon.

(Kisbacon.)

**Hullámzó Balaton tetején
Csónakázik egy halász legény.
Hálóját szerencse,
Őt magát kedvese
Elhagyta, el a szegényt.**

(Régi népdal.)

A bűvös szövőszék.

(Régi német mese után.)

— Közli: K. BENDRE RÓZA. —

Egy varázsló a nagyvilágot járta. Jövetelét, távozását erőshangu trombitákkal harsogva jelezte sok gyorslábu legény.

A varázsló mindenütt csak az okosakat, bölcseket és hatalmon levőket kereste, míg az egyszerű, tudatlan embert messze elkerülte.

Egy szövőszéket hordozott magával mindig ez a varázsló. Nagy urak fényes udvarába, amikor megérkezett, felállította a híres szövőszéket s az összecsendült sok bölcsnek, sok urnak magyarázta:

— Ime, a bűvös szövőszék, amelyen itt, szemetek láttára szövöm a világ legragyogóbb, legcsodásabb fátyolát. Szálai a szivárvány minden színében pompáznak! De ezt a csodát meglátni, ésszel fölérni csak okosnak, bölcsnek adatott. Nézzétek itt ezt a halványlila sávot, amely gyorsan mozgó ujjaim nyomán már elkészült! — Láttatok-e valaha ilyen biborvörös madarat, mint amelynek szárnyait ezen a fátyolon én így megnövesztettem?

A sok nagy ur, a sok okos és bölcs ember bámész szemekkel meredt a szövőszékre. Nem győzték eléggé dicsérni a csodafátyolt.

— Valóban gyönyörű! — mondta a legokosabb, akinek térdig ért a szakálla.

Erre aztán kórusban zengett a rövidebb szakállu bölcsök hangja is: »Valóban, gyönyörű!«

A varázsló hűséges szolgálója, aki mindig vigyázott, nehogy valami szegény ember tévedjen a közelükbe, egy ilyen mutatvány alkalmával elaludt.

Igy történt meg aztán, hogy véletlenségből egy paraszt ember került a szövőszék elé.

A varázsló akkor már éppen érett buzakalászokat szövögetett nagy magyarázatokkal. A paraszt ember csak hallgatta, hallgatta egy darabig. Azután méregbe jött és nagyot rugott a szövőszéken, majd dühösen kiáltott fel:

— Az ördögöt tegye az ur bolonddá, nem ezt a sok uri népet! Hiszen a vak is láthatja, hogy ezen a hitvány szövőszéken semmi sincs!

A sok bölcs fülig pírulva nézett a paraszt ember becsületes arcába, majd zavartan nyögdécseltek:

— Hiszen aki köztünk a legokosabb, az mondta először, hogy van ott valami szép. — Hát csak nem nevezhettem ostobának azt a sok nagyestűt, aki már előttem felmagasztalta! — méltatlankodott ez szakállát huzgálva.

A varázsló nagyot kacagott, mert eszébe jutott, hogy milyen régen űzi ő már ezt a jól sikerült tréfát s még eddig nem akadott olyanra, aki ellene mert volna tenni. Megveregette a paraszt vállát.

— Hej, komám, de sok tarka fátyol szertefoszlik egy-egy igaz szóra! Én is tehetem már a füstre a szövőszékemet. Még szerencsém, hogy ilyen sokára hozott erre a szél. De ne busulj testvér, sok már az én vagyonom, juttatok belőle neked is két ökörre valót; hanem aztán hallgatnod kell szépen, nehogy ez a sok bölcs ember szégyelje magát.

Igy jutott az igazmondó paraszt két ökörhöz, míg a varázsló istállója tüzes paripával volt tele.

Ez mesének mese. Az eleje tarka, a vége meg szürke. Kinek csavaros az esze, töprenghet felette!

(Nagyvárad.)

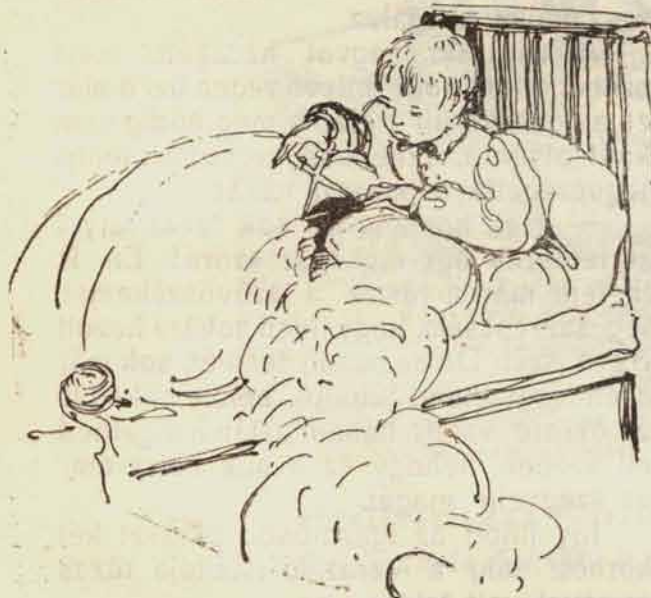
Szállj, madárka, szállj!

(Öcsike emlékeiből.)

Életemnek egy nagy fordulójához értem, édes nagyapókám, akár hiszi, akár nem, gimnazista lettem és azt hiszem, jogom van feleleveníteni gyermekkori emlékeimet. Oly jól esik elmondani a nagy költővel, Petőfi Sándorral: Gyermekek vagyok, gyermekek lettem újra. — Lovagolok fűzfasipot fujva. Persze, ezt ne fessék szószerint venni, édes nagyapókám, mert én most sem nem lovagolok, sem fűzfasipot nem fujok, egyszerűen leírom azt az emlékemet, amely a sok közül egyik gyermekbe-tegségemhez fűződik.

Ugyanis beteg voltam, de nem súlyosan, sőt már üdülő, úgy, hogy a mamus bátran magamra hagyott, persze, erősen lelkére kötötte Zsuzsinéninek, a szakácsnőnek, hogy időnként nézzen be hozzám. Fájdalom, ez oly rég volt, hogy még a nagybetűkkel sem voltam ismeretségben s mondanom se kell, hogy rettenetesen unatkoztam. Akár hiszi, lelkem nagyapókám, a kár nem, amikor az ember unatkozik, akkor születnek a legnadselűbb gondolatok, így született meg az én agyacskámban is a nadselű gondolat, hogy kivágom a dunyhát.

nadselű gondolatot a nadselű tett és nem a „nadselű halál”, mint ahogy azt Koszorus költőnk, Vörösmarty Mihály írja a Szózatban, amely pont ugyanezt mondja egy helyen, amit nagyapó is mondott Székelyudvarhelyen, a vén diákok estéjén, hogy: „Áldjon vagy verjen sors keze, itt élne, halnod kell”. Dehogy szavamat össze ne keverjem, nagy hirtelen kiugroztam az ágyból, a mama asztalából hamarosan kihalásztam egy ollót, azzal vissza az ágyba, a dunyhát felvágtam (de csak egy ujnyi helyen) s hozzáfogtam a madárka alkotásához.

onnét kiveszek egy összetett marék tollat és abból egy kis, egy igen-igen kedves madárkát szerkesztek össze. Nagyapókám emlékszik talán, hogy nálam már gyermekkoromban nyomban követte a

Mondhatom, édes nagyapókám, hogy kitűnően sikerült a madárka, csak éppen nem tudott fűtyülni, de repülni el is repült volna, ha az ajtó meg az ablak nyitva s léghuzam kerekedik. Sem ajtó, sem ablak nem volt ugyan nyitva, de egyszerre csak nagyhirtelen kinyílt az ajtó: belépett rajta a jó Zsuzsiné. Merthogy hirtelen nyitott be,

szelet csapott, a szél felkapta a fel nem használt tollakat, de még pótolta is a dunyha hasadékból: valóságos tollfelleg kavargott a szobában.

— Jézus Mária, csapta össze a kezét Zsuzsinéni mit csinált maga, rettenetős gyermek!?

— Madarat, mondtam én röviden és velősen.

— Tudja, hogy magát a mamája elevenen megnyuzza, ha haza jön?

— Már mint hogy engem? — kérdeztem én s mutató ujjammal ráböktem a mellemre. Maga még mindig nem ismeri az én anyusomat. Először is az anyus „valamit érezt”, mint rendesen, ha elmegy hazulról és haza siet. Ezst akarom én. Ha látja, hogy mit csináltam, először összecsapja a kezét, aztán örömebe nagyot kacsag, mert látja, hogy nadselű gondolatom volt, tehát jobban vadok. Érti?

Igy szónokoltam, édes nagyapókám, sejpitve

ugyan, de hallottam egy görög bácsiról, aki szintén sejpitett, de később elmúlt a sejpitése s híres szónok lett belőle (ha jól emlékszem, Demosithenes volt a neve) lehet, ugy-e, még belőlem is nagy szónok? Akár lesz, akár nem, de híres jövőmondó még lehet belőlem, mert jól jövőndöltem, minthogy a mamus csakugyan összecsapta a kezét, amikor belépett a szobába s én éppen biztattam a madárkát: Szállj, madárka, szállj, szép hazámba szállj! — aztán egyszerre csak el kezdett kacagni s mondá: Üsse kő a dunyhát, üsse kő a tollat, csakhogy nem vagy beteg s ismét termeled a nadselű gondolatokat, édes fiam! — aztán össze-vissza csókol.

Igy volt, vége volt, igaz volt, édes nagyapókám!

A másolat hitelességül:
ELEG NAGYAPÓ.

BCU Pesti gyerekek a tanyán. ary Cluj

— Irta: BALOGHNÉ MOLNÁR MARIA. —

Forró nyár ragyogott a város felett s izzóra hevült falak között hervadozott sok-sok pesti gyerek. Drága a nyaralás, nagyon kevés szülő tudja nyaraltatni apróságait. A jószívű dunántuli földesgazdák azomban megszánták a nagyvárosba szorult gyermekeket s egyik-másik nagyobb gazdaság 8—10 gyerek és kísérőjük nyaraltatását is vállalta. A rendezőség felosztotta a jelentkezett gyermekeket néhány néni között s ki-ki elindult kis csapatával nyaralni.

A keleti pályaudvar körmos csarnoka alatt, a zsbongó, lóto-futó tömegben vidám kacarászással törtetett előre kis csapatom, négy fiú és négy kisleány. Csomagjukat jókedvű cipekedéssel hurcolták fel a vonat magas lépcsőjén s hancurozva igyekeztek elfoglalni az ablak melletti helyeket. Egy-két várakozással teli perc és a vonat elindult. Déli tizenkét óra lehetett, amikor megkezdtük utunkat s a kattogó masina száguldva vitt a forró napon tikkadozó mezőkön keresztül. Falvak, városok maradoztak el a hátunk mögött, a nap lassan alkonyodóba hanyatlott s álmódzó homály kezdett derengeni a kéken felénk merengő, balatonmenti hegyek felett.

A kis csapat ujjongó kedve alábbhagyott.

Fáradtak is voltunk már s a nap kellemes izgalmait felváltotta az idegenség és bizonytalanság lehangeltsága. Kis társaságommal Varjuvölgyre indultunk a H-y. uradalom egyik majorjába, sohasem hallott nevű helyre, sohasem hallott nevű emberek közé.

Varjuvölgy . . . Uradalmi intéző . . . Hol lehet, ki lehet? Ez foglalkoztatta az egyre jobban elcsendesülő gyermekek fejét. Vágyakozva idézték maguk elé édesanyjuk arcát s legjobban szerettek volna hamarjában visszafordulni. Szivecskéjük minden rajongása felém irányult egyszerre s megható szeretettel kuporodtak körém.

Már sötét est feküdt a harmatos vetések felett, amikor vonatunk Mezőlakon megállott. Itt kellett leszállanunk a vonatról. A gyermekek fáradtan hurcolkodtak le és sirásra készen álltak meg körülöttem. Vonatunk néhány pillanatra mulva sisteregve vágatott tovább az éjszakába s mi magunk maradtunk. Az üres állomás épület előtt pislogva égett egy petróleum lámpa s a távirócsengők egyhangú muzsikája buta közönnyel zengett fejünk felett. Már jó magam is közel álltam a siráshoz, amikor az állomás sötét háttéréből fehér ruhás férfi bukkant

elő. A H-y. uradalom segéd tisztje volt, érettünk jött idáig Varjuvölgyről. A gyermekek felfrissülve kapták kézbe csomagjukat s hangos beszéddel követték a fehérruhás férfit, aki furcsa kis alkotmányhoz vezetett. Keskeny vágányon, apró kerekeken guruló, bárkaalaku kocsi volt s bozontos farku, bozontos sörényű, muraközi ló volt eléje fogva. Láttára hangos kérdezősködés indult meg. Mi ez? Mi ez? A készséges felelet nem késett, a bácsi megmagyarázta, hogy mezőgazdasági vasut és hogy náluk lórénak nevezik. A gyermekek csiklandozó nevetgetések között telepedtek fel a furcsa járműre, amely bárka is volt kocsi is volt, mégis vonat volt.

— No, most így fogunk Varjuvölgyig kocsikázni, pedig jó messze van ám, folytatta a bácsi. A kocsis biztatására a sárgasörényes ló meg is indult már s gurult-gurult a négy apró kerék a szunnyadó vetések között egyre messzebbre a villanyfényes, nagy várostól, ahol aggódva virrasztottak az otthon maradt mamák. Alvó majorok mérges komondorai messze elkísérték a guruló bárkát, majd magas, fehér malom mellett haladtunk el másodszer virágzó akác sorok alatt.

— Itt egy falu van, Mihályháza, szolt hátra a bácsi a halkan beszélgető gyermekeknek. Azután az uradalom legnagyobb majorja, Pettend következett, majd a nyiresi pusztá birka akalai s utána a varjuvölgyi major nyárfa sora suhogott már. Vártak reánk. Az ispánék ablakából hivogatóan pislogott a lámpavilág s amikor bárkánk megállt, kíváncsi cselédség tömege gyült körénk.

Három fehér szobácska, kilenc vaságy s hosszú, terített asztal fogadott. Nagy sörös poharakban habos tej és párolgó csirkepaprikás. Pesti gyermekeknek nem mindennapi csemege, mégis csak immel-ámmal fogtak hozzá. Jobb volna otthon vacsora nélkül is! Ez volt az általános vélemény. Borzongva lestünk ki a sötét majorudvarra, amely villanyfényhez szokott szemünknek ijesztően fekete volt. Még hozzá

minden percben felzendült odakünt a kardala. Rettenetes hely! Jaj, drága, szép Budapest, de jó volna otthon lenni! Hajnalban hosszú túlkölésre ébredtünk. Mindnyájan az ablakhoz szaladtunk. A major kondása terelgette össze a töméntelen malacot, disznót s porfelhőt verve vonult a sok sivitó, rőfögő jószág a mező felé. Hahotázva néztük furcsa fölvonulásukat s bár még éppen csak hogy hajnalodott, kedvünk kerekedett kiszaladni az arany színben hajladozó vetések közé.

A tiszt laktól nem messze cséplőgép zuggott s üdén csengett ki tompa morgásából a csépelő lányok dalolása. A másik oldalon sárga vetéstáblában arattak s rikitó piros szoknyás lányok gyűjtötték a kalászt. Kis mezitlábás leánya óriási libatábort hajtott s a fölébredt világ fölött muzsikásan csengett a dabronyi kis templom harangocskája.

— Jaj, de szép itt, jaj, de jó itt! Változtattuk meg tegnapi nézetünket s hajrá, ki a mezőre, felfedező utra. Marékkal téptük a piros pipacsot, az illatos zsályát, a kakukkfüvet. Egy helyen hosszugémű kutból óriás vályuba vizet mert egy legény. Közrefogtuk, miért mer annyi vizet? A pelyhedző bajszu legény belepirult a sok tarka gyerek támadásába s kurtán választott: csikókat itatni. Ahun jönnek is már, folytatta ijesztgető hangon. És tényleg gomolygó porfelhő száguldott felénk az országúton. Nekünk sem kellett több, lármásan menekültünk a major felé. Ott meg a sok lusta komondor álmát zavartuk meg s mire magunkhoz térhetünk volna, négy lompos kutya is nekünk rohant. De ahol a veszély, ott a segítség. Két barnapirosra égett kis fiu karikás ostorral elriasztotta a mérges kutyákat s fölényes hangon oktatótt ki, hogy a kutyáktól nem kell megijedni, hanem guggoljunk le a kutyák előtt egyszerre s akkor azok fognak tőlünk megijedni. Megnyugodva sétáltunk el a cséplőgép felé. Amig a gép munkáját szemléltem, az öreg béresgazda felrakta gyermekeimet a gabonás szekerek előtt cammogó ökrök hátára. A major apraja-nagyja

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

kigyúlt, megcsudálni az ökörháton lovagoló, máslis fejű kisasszonykákat. A rettenetes lassu paripák hátán kimelegedtek a gyermekek s pirostra gyulladt arccal kapaszkodtak a gazda bácsi nyakába, amikor a magtár előtt leszedte őket a lusta táltosokról. Meg is sajnálta őket az öreg s betelerelte a hűvös magtárba, hogy fürödjének meg a buzában. Két szöke védelmezőnk megint csak előkerült. Megmutatták, hogyan kell buzában fürödni. Az volt aztán a jó multság! A magtár oldalain hatalmas gendrák voltak, azokról ugráltak le a gyermekek s nyakig süppedtek az omló buza tömegben. Biz' az nagyszerű volt. Így ment ez napokig. Egyszer aztán két majorbeli gyermek más fürdőhelyet ajánlott.

A dabronyi határban kanyarog a Hajagos, menjünk oda. Felkerekedtünk s nekivágtunk a szikrázó, forró országutnak... El is értük szerencsésen a girbe-görbe patakot s gyönyörűséggel bujtunk hűvös, kristályos vizébe. Egyszerre mit látnak szemeim: hatalmas rák meresztgeti felénk óriás ollóját. Volt riadalom. Szeretjük volna elcsipni a furcsa szörnyeteget, de egyikünk sem mert reá vállalkozni. Itt is majorbeli gyermekek siettek segítségünkre. Elfogták azonnal, sőt mi több, könyökig vágják a patak kékiszapos partjába s néhány perc alatt telve volt a kötényem rákkal. A hajagosi kirándulást többször megismételtük. Hűvös, hajnali szürkületben indultunk egyszer neki s nótás jókedvünket lövés riasztotta meg. Nemsokára rá fejük felett ügyetlenül bukdácsolva zuhant lefelé egy vadruca. Egy darabig sajnálkozva szemléltük aranyfényben játszó zöld tollait, de aztán, hogy a vadász nem jelentkezett, ujjongva vittük haza zsákmányunkat.

Máskor szedrészni mentünk. A Bakony nemcsak a majorig nyújtózott s bokros szélein hamvas szemekkel rakott szederindák hívogattak. Már akkor 3-4 lomposzörű komondor kullogott utánunk farkcsóváló kedveskedéssel. Nem akartak már megenni, sőt azt is ellenkezés nélkül tűrték, ha Muci, a csapat őrdög-bordája, meglövegolta őket. Általában mindenki szeretetét megnyertük. Esténként kiültünk a tisztalak akácai alá s messzececsengő nótaszóval gyűjtöttük magunk köré a major lakót. Muci kérés nélkül is táncra perdült s csókolni való kedvességgel járta dalunkra magyarszólót, Bódi pedig »Bereczki Pistike« bus történetét szavalgatta a hálás hallgatóságnak. Az istenáldott, de

eldugott pusztá lakói ennél szebb színházat soha életükben nem láttak s elhallgatták volna reggelig is. Hát még mikor Marcsa, a trupp eladó leánya előadta egy pesti villanyosutas szörnyű történetét, elmondván róla, hogy rémségesen hosszú várakozás után fel tud kapaszkodni egy zsfolt villanyosra, ahol feszes cipőbe rejtett tyukszemeit cséttaposták, jobb szemét kitolták s amely pillanatban végre leühetett, ölébe csücsült egy rettenetes kövér hentesmester. Ez volt a vége. E szörnyű pillanatban szónéklül kiadta lelkét s villanyosjeggyel repült a mennybe.

A trupp tekintélyét Béla gyerek alapozta meg, aki cingár, vékonydongájú VI. gimnazista volt. Ő evett legtöbbet közöttünk, azért aztán elneveztük papzsáknak. Hanem egyszeribe megtoldottuk nevét, amikor a mindnyájunk előtt ellenszenves, szomszédfalusi segédjegyzőt földhöz teremtette. A segédjegyző falusias hencséssel lebzselte körülöttünk szünösszűntelen, de Béla hőstétével örökre megszabadított kellemetlen társaságától. Béla gyerekből Papzsákbontond lett ettől a perctől kezdve.

Hajnalverő gazda is akadt közöttünk, még pedig a kilenc esztendő Balázs. Pitymalatkor mindig talpon volt s a gondosan bezárt ajtó miatt az ablakon keresztül volt kénytelen távozni, hogy jelen legyen a libatábor, rucatábor, malactábor, csikótábor legelőre bocsátásánál. Hajnalverő gazdánk csöpp fejét csudamódon foglalkoztatta a rengeteg új és érdekes esemény. Hihetetlen fantáziával adta elő hajnali élményeit. Holtra neveltük magunkat, amikor egyik-másik kazal árnyékában hallgattuk Balázs történeteit a rettenetes, félszemű bivalyról, a csikós csodálatos karikásáról, a gomboszarvu, kormos bikáról. Kissé akadozó, raccsoló beszéde miatt már előzőleg bárónak tituláltuk, még pedig báró Mitugrásznak, mert szörnyen nyüzsgő-mozgó természete volt. Furcsa történeteivel azután még egy nevet érdemelt ki magának. A fantasztikus hazugságairól híres Münchhausen nevével is megtiszteltük s lett belőle báró Münchhausen Mitugrász.

Jóévtágyu, dundi gyerek volt Levente, aki hangzatos nevének sehogy sem felelt meg, már tömzsi alakjánál fogva sem, hát még sok jajgatása miatt, mit örökös hasfájása miatt halhatott. »Csókoljon meg Mária néni, mert nagyon fáj a hasam«, jajgatott egyre s lustán vonaglott ágya tetején. Lusta mozgásáért a pesti állatkert

közkedvelt vizilovához, Jónáshoz hasonlítottuk s örökös jajgatását is hozzáadva elneveztük Jónás Jajtelesznek. Jajtelesz legjobb barátja a tejféhér bőrű, szintén dundi Edith volt. Ki-ki huzódtak valamelyik árnyékos parkba s míg Jónás ur lustán szunyókált, Edith rettenetes hamis hangon nyivákolt érzélgős, holdvilágos nótákat. Ilyenkor Papzsák Botond gunyosan szólt oda a szunyókáló Jajtelesznek: Jajtelesz, ereszd el a haját! Editet sem ez, sem az ilyenkor felcsattanó kacagás nem zavarta. Rendületlen kedélyességgel ábrándozott és hizott tovább. Mikor már majdnem gurult a kövérségtől, elneveztük Ábrándvári Mangalicának s a két bájos teremtetst összeházasítottuk. Ábrándvári Mangalica kisasszony Jónás Jajtelesz ur felesége lett. Jónás egyideig nem törődött a csipkedésekkel, hizott ő is hihetetlenül. Mosolygó, fekete szemei alig láthattak már ki pufókra gömbölyödött arcából. Később azonban Edith is tréfára fogta a dolgot s kifizurázva Jónás lustaságát, valósággal megfojtotta készséges szolgálataival. Végre is Jónás megsokalta és hosszut forralt felesége ellen. Elhatározását aztán teljesen megérlelte Mangalica, mert egyik este a lányok szobájának félig nyitott ajtajából lágy, olvadozó hangon sejtítve sipogott Jónás felé:

Adjon Istenke neked haszfájás nélküli jó éjszakát édesz férjeckem!

Jónás mérges nyávogással fenyegette ágyából: — E . . di . . ith, hagy bé . . kén!

Edith azonban aggódó sejtítéssel folytatta: Ne haragudj édesz férjeckém, a méreg árt a jó étvágynak cacikám, ész még le találysz szoványodni, kedvesz!

Jónás megsokalta és hihetetlen fürgeséggel kipattanva ágyából rohant Edith felé. Edith azonban férje gyöngéd közeledésére becsapta hirtelen az ajtót és reá fordította a kulcsot. Mi többiek egész belebetegedtünk a nevetésbe, de azért Edithet ágyba parancsoltam s szépen lecsendesedett a családi perpatvar. Azomban nem végérvényesen. Jónás csak azt várta, hogy én vegyem le róluk örökké örökdő szemeimet egy pillantásra. Másnap ebéd után kétségbeesett visitozás riasztott fel délutáni álmamból. Jajtelesz ur kézbe kapta feleségét s belekapaszkodva vastag, szöke fonataiba dühös bosszuval rángatta hátrafelé a Jajveszélő Mangalicát. Menten elválasztottuk a verekedő házaspárt és Jónás urat felvilágosítottuk,

hogy aki a felesége haját tépi, párját ritkítja. Nem használt semmit. A kocolódás napi, sőt órarenden maradt. Törvényesen kellett őket elválasztani. Kimondtam rájuk a szentenciát s utaik elváltak. Jónás magában szunyókált ezután, Mangalica pedig magában ábrándozott holdvilágos nótáin.

Legtöbb zavaró incidens előidézője Gyurka volt, az én 6 esztendőös szöke fiam. Legkisebb a csapatban és persze a legkényesebb. Minden csekélységért orditozás, sírásra fakadt és zsarnok módon kényeskedett valamennyiünk fölött. Emellett eltanulta a béresek nem éppen választkékos kifejezéseit s ezzel pukkadózó nevetésre ingerelte a módfölött jókedvű kompániát. Meg is kapta ő is a címét. Niobe, a trupp kisbérese. A szépen hangzó Niobe nevet sok sírásáért nyerte a szép görög rege után, amelyben Niobe asszony gyermekeit agyon nyilazta arany nyilaival Apolló, a nap istene. Niobe asszony addig sirt gyermekei után, míg könnyei patakban folytak alá a sziklákön s ő maga kővé dermedt mozdulatlan bánatában.

Nyolc hétig voltunk a varjuvölgyi pusztá vendégei és ez alatt az idő alatt úgy megszoktuk és úgy megszerettük egymást, mintha valamennyi édes testvér és valamennyi édes gyermekem lett volna. Ragaszkodó szeretetük nem ismert határt és nem tartott engem idegen nélinek.

Nevemnapján reggel virágörömré ébredtem, melyet a harmatos hajnali szürkületben szedtek és hordtak szobámba az én kedves kis apróságaim. Akkor egész nap majd hogy meg nem fojtottak ölelésükkel csókolásukkal. Ha valami veszélyt sejtettek, biztos menedéket keresve szaladtak hozzám. Egyszer nótázós, mesélő est után, a magyar puszták méla és szakája ült a major fölé. Mikor a lámpákat kioltottam, észrevettem, hogy virgonc házamnépe megrid az éjszakai vihártól. Sokáig virasztottam, figyelve a távoli mozgást, amelyet mind gyakrabban hozott felénk a szél. A szomszéd szobából átkopogott a figyelmes ispánné.

— Tessék becsukni az ablakokat, vihar jön. Alig csuktam be az alvó gyermekek szobája ablakát, óriási villám borította fénybe a koromsötét pusztát s rá rettenetes csattanással megdőrdült az ég. A nagyobb gyermekek felriadtak a szörnyű csattanásra, de a kisebbeket

sem hagyta később nyugodtan a félelmes égi-háboru. Valósággal pergőtüz indult meg feletünk. A vadul tomboló szél ropogva tépte meg a házak fedelét s boszorkányos táncot járt a villámfényben uszó pusztán a szétzilált asztalokkal. A sok gyermek, mint annyi apró, fehér kísértet lopódzott szobámba s pár pillanat múlva teleültek, feküdtek ágyamat. Ott feküdtek rajtam valamennyien még a vihar után is, amíg csak meg nem virradt.

Egyszer gyümölcsre éhezünk. A pusztán nem volt egyetlen gyümölcsfa sem. Felkerekedtünk, hogy hozunk a szomszéd faluból. A falu legszélső házánál, a házmögötti kertből érett gyümölcsrel teli fák csalogattak. De hiába csalogattak, féltünk a kutyáktól. A majorbeli gyerekek sem voltak velünk, de azért mégis elhatároztuk, hogy védekezni fogunk nélkülük is. Rágyujtottunk a kiabálásra.

— Bánt-e a kutyájuk, bácsi?

Kiáltásunkra kutyaugatás válaszolt s néhány pillanat múlva rekedt ugatással rohant felénk az ellenség. Jelszóra leguggoltunk valamennyien s a lompos ellenség szűkülve meghátrált. A lármára kijött aztán a gazda s beinvitált udvarába. A mérges Burkus kutyát megkötötte a tejeskösögökkel teli aggatott ágashoz s akkor kezdődött a szüret. Muci egy szempillantás alatt a fa tetején termett s nagy kötény körtét szedett számunkra. Hálából aztán távozáskor eljárta a házigazda előtt a magyar szót.

Igy teltek a napok észrevétlenül s egy reggel arra ébredtünk, hogy ni-ni, szántanak. Hatalmas gözekék fogtak munkához a határban s a váratlanul beállt esős időben a hatalmas gépek füstje mint komor gond borult a major fölé. Már csak négy, már csak három, már csak két napunk van hátra, számlálgattuk lehangoltan. Azután egy kora reggeli órán újra csak lepislantott a nap a szétszórt fellegek körül. No, ha lepislantott, ugyancsak elcsodálkozott nagy hirtelen.

Lombos, virágfüzéres lőrét állt a tisztalak előtt és Sárkánynak, a muraközi lónak bozontos sörényében is sárga peremések és georginák diszlettek.

Mi lesz itt?

Mi más, mint hogy költöznek a dalos madárkák. Ősz van. A költöző madárkák egy

csoportba verődve állanak a szoba küszöbe körül s még egy utolsó dalt énekelnek bucsuzóul.

Árva a ház, nincs kacérgás,
Árvák a régi szobák.
Messzire jár, mint a madár
Az ifjuság . . .

Az ispánnéni hangosan szipogva törülgeti az orrát, a gazdabácsi levette fejről a kalapját s hófehér haját hátra-hátra simítva érzékenyen bucsuzkodik kedvenceitől, Ördögborda kisasszonytól és Dóditól, akik alig látszanak ki bokrétaik közül. Jónás Jajtelesz ur szeretetteljes megbékéltséggel kötözi Mangalica kisasszony csomagocskáját, az eladóleány az intézőék ginázista fiától bucsuzkodik Botond a Bársony kutyával parolázik, báró Münchhausen gondolkozva hallgat. (Holnapután lesz a felvételi vizsgája a gimnáziumban.)

Egy-két pillanat még s fenn vagyunk a virágdiszes bárkában. A Sárkány ránt egyet, a lőrét zökken s a zökkenésre a trupp kisbérese még egy utolsót káromkodik s azzal gurul, gurul a négy apró kerék a hallgató tarlok között, egyre közelebb a zibongó, tülekedő nagyvároshoz, ahol a gondtalan kis csapatot várja már a kötelesség.

[Budapest.]

Pitypalatty.

— Irta: SEBESI SAMU —

*Künn a mezőn, mint a tenger, hullámszik a buza,
Amikor a lebbenő szél, játszadozva fujja.
Buzaföldön, buza között, buzavirág kéklik,
Pitypalattyos fürjmadárka oda rakja fészket.*

*Pettyes tojás a fészekben, a fürj szeme fénye,
Mindenik egy kis fürjcsibe, a jövő reménye.
Ha majd kikél, ha majd megnő ennyi pitypalattyka.
Akkor lesz csak pitypalattyos a mezőnek hangja.*

*Tágas mezőn játszadoznak Gyuri, Feri, Jóska
S hallgatják, hogy milyen szép a pitypalattyos
nóta . . .*

*Csak a fészket ne bántsátok, Gyuri, Feri, Jóska,
Ugy lesz a jövő nyáron sok pitypalattyos nóta!
(Kolozsvár.)*

Gigágá, előre!

Benedek Kata rajza.

Brekeke ur és Kurutty néne.

— Irta: FÜLÖP ÁRON. —

Ez aztán a furcsa eset!
 El sem hinném, bogy megesett,
 Ha egy százesztendős gólya
 Maga nem beszélte vóna,
 S nyomban hitet nem tesz rája
 Három tücsök s hat veréb.
 Elmondom hát, amint történt,
 Jöjjetek csak közelébb.

Brekeke ur s felesége
 Kuruttyoló Kurutty néne,
 Szunyogokra vadászgattak
 Fűmagocskát halászgattak;
 Káka tövén, béka várban
 Minden este, hajaha —
 Volt énekszó, dinom-dánom,
 Hejehuja, lakoma.

Brekeke ur egy szép reggel
 Az ágyából mérgesen kel,
 Jobbra brekeg, balra brekeg,
 A haragtól majd megreped:
 Hogy ez így van, hogy az úgy van,
 Hogy ő megver valakit,
 Hogy ő ilyen sovány tóban
 Béka-uccse nem lakik!

Brikom-brekkem, ha haragszom,
 — Így kuruttyol: — Készülj asszony,
 Mert én tovább ki nem állom,
 Kivándorlunk, békapárom!
 Amerika ugy sincs messze,
 Csak amott tul a dombon,
 Ott van boldog béka-élet,
 Oda megyünk, ha mondom!

Kurutty néne ámul-bámul,
 Jól értette, vagy fonákul?
 De csak megy a kamarába,
 Összepakol hamarjába,
 Szunyogodalt, légycubákat, —
 Fűmagocskát, négy szemet —
 S tarisznyával, gyalogszerrel
 A békapár utra ment.

Mennek, mennek, mendegélnek;
 Hát egy egér jön feléjek.
 Hopp, mi van a tarisznyába?
 Ide vele hamarjába!
 Kurutty néne kipakolta
 A tarisznyát elébe,
 S a kis egér, mi benne volt,
 Mind megette ebédre.

Mennek, mennek, mendegélnek;
 Hát egy gólya jön feléjek;
 Piros csőre kitleg-kattog,
 Sárga lába tipeg, topog.
 — Tyű, de bekaszagot érzek!
 — Már távolról kelepel, —
 Kelep, kelep, tyű, de jó lesz
 Egy kis békaeledel!

Brekeke ur, Kurutty néne,
 No most itt a világ vége!
 Lapu sincsen, zsombék sincsen,
 Mi befedjen, mi elrejtjen.
 No de nini, mily szerencse,
 Itt az egér kapuja. —
 Három ugrás, kilenc bukfenc,
 Beugranak hát oda.

Öreg egér zirmeg-zörmög:
 — Cerrem-cirrom, mi az ördög:
 De amikor megismeri,
 Két tenyerét összeveri:
 — Béka komám, komám asszony!
 Hadd ölelem — hozta ég!
 Szegény házam soh'se remélt
 Ilyen ritka szerencsét!

Brekeke ur s Kurutty néne
 Majd elsülyedt szégyenébe'.
 El nem mondták a gazdának,
 Milyen botor utban járnak.
 Ironkodva, pironkodva
 Kibrekegték elvégre,
 Hogy ők biz a komájukhoz
 Betértek egy ebédre.

No, de erre — lirom-lárom,
 Lett is aztán dinom-dánom!
 Sem azelőtt, sem azóta
 Nem volt annyi egér-nóta.
 Ebéd után a házi ur
 Kocsijába befogott,
 S vendégivel — gyi te, gyi te! —
 Vigan haza robogott.

A két béka haza érve
 Kiállott a tó szélére;
 Örönükben hálálkodtak,
 Béka-módra imádkoztak,
 S kuruttyolva kiabáltak:
 Sehonnai haláláig,
 Szép Erdélynek szép földjéről
 Más országba ki vágyik!

Elek nagyapó üzeni.

Blaskó György, Sepsiszentgyörgy. Tudom, hogyne tudnám, hogy a mostani gimnazistáknak sokat, igen sokat kell tanulniok s hogy a tanár urak nem adják ingyen a tízeseket. Már pedig te arra lörekszel, hogy listza tízes legyen a bizonyítványod. Az első évharmadban csak két kilencesed volt, a többi tízes, a második évharmadban csak egy kilencesed, így, bár évvégére skárlátba estél, remélem, minden tantárgyból tízesed lesz. De ha nem is lenne listza tízes a bizonyítványod, ez léged nehogy elkedveljenlens, édes unokám, mert te harmadik gimnazista létedre már is oly szépen s szinte kifogástalan helyesírással írsz, hogy már ennek az írásnak az alapján megérdemled a listza tízes bizonyítványt. Az Őcsike levelének helyreigazítására már most kiutalványozom a tízes jegyet. A rejtvényed sorra kerül, a kiadó-bácsi pedig pótolja a 14. számot. — B. Krausz Irén, Torda. Örvendek, hogy egészséges vagy, egészségesek szüleid is, meg a két hónapos Jolán hugod is, mert fő az egészség, mint azt nagyanyóka szokta mondani. Éppen azért köszönöm, hogy jó egészséget kívánsz nemcsak nekem, de Őcsikének is, aki szegény-sokai betegeskedett mostanában. Azt írod, hogy amikor a télen Tordára vártak engem, láttad, hogy sok-sok gyermek várta nagyapót, mindeniknek a kezében egy-egy Cimborát volt és akkor édesanyád is megrendelte neked a Cimborát a kérésedre s nem bántad meg a kérésedet, oly sok szép olvasnivaló van a Cimborában. Hiszem, hogy ezután sem fogod megbánni s ha sűrűn írsz nagyapónak, nem romlik meg az írásod semmiféle tekintetben, aminthogy most is meg vagyok elégedve a helyesírással, ha nem is kifogástalan teljesen. — Csonka Irénke, Torda. Életednek legnevezetesebb napjai közé számítlod áldozó csütörtököket, a konfirmáció napját, mert ezen a napon avattak fel „nagy” leánnyá, de azért nem hagyod el a Cimborát, mint azt egyik-másik veled egykoru ovasótársad cselekedte, abban a hitben, hogy már kint a Cimborából. Te hű maradsz hozzá és örömed telik abban, ha olvashatod. Konfirmálásod emlékére egy arany nyakláncot, egy imakönyvet és kétszáz leut kaptál. Igen örültél ezeknek az ajándékoknak, mert nem reméltél semmi ajándékot, hiszen amugy is elég nagy áldozatot hoztak szüleid a konfirmációra készült új ruhával Valóban, szereltem volna ott lenni, amikor nagy leánnyá avattak és mondanom se kell, hogy szeretnék elmenni Tordára külföldben is, hogy megismerkedjek ottani unokáimmal, bár nem szívesen gondolok arra, hogy a télen az én kolozsvári fiaimnak milyen kálváriát kellett járníok, amíg az irodalmi estélyre az engedélyt megkapták s még azután is sok kellemetlenségük volt. — Dávid Bandika, Kibéd. Bu-

sullál, hogy neked nem jár a Cimborát, de a te édes jó anyád nem nézhette tovább a busulásodat s ő meg ti gyermekek megkönyékeztéltek édesapátokat és ő megrendelte a Cimborát. Hát bizony, nem lehetsz eléggé hálás ezért az édesapádnak, aki szegény református pap léteére meghozza ezt a nagy áldozatot s hozzá, nyolcan vagytok testvérek, akiknek a ruházása, a neveltetése rengeteg pénzbe kerül most. Azt kérde, ugy-e, én is örvendek a ti örömeiteknek? Hogyne örvendek, szívemből örvendek. Édes szüleidnek, akik oly sok jól beszélnek nagyapóról, tolmácsold meg leg üdvözelemmel s ha közös szülőföldünkre, Erdővidékre, ellátogatlak, mondanom se kell, hogy örömmel látnálak a kishaczoni kertben. — Simon Piri, Brassó. Azt e pillanatban én se tudom, hogy lesz-e szerencséd Őcsike levelének a helyreigazításával, de valószínű, hogy lesz, ha végig oly helyesen igazítlatlak helyre, mint ahogy kezdte a helyreigazítást. — Bálint Jucika, Székelyudvarhely. Abban a levélben, amelyben Strassar Lacika részére megrendeled az újságot, nem volt benne a jelzett 90 leu s remélem, hogy nem is tetted bele, hanem egyenesen a kiadóhivatalnak küldted a pénzt, postautalványon. Tanácsolom neked és tanácsolom minden unokámnak, hogy ne bízzátok a pénzt sem egyszerű, sem ajánlott levélre, mert ha valahol kivesszik a pénzt a levélből, ez a pénz örökre elveszett. Az így elveszett levelet ugyanis nem lehet megrekamlalni, amint hogy voltaképpen pénzt vagy csak postautalványon, vagy ugynevezett pénzeslevélben szabad küldenit, amely levélnek a borítékján jelezve van, hogy mennyi pénz van benne. A megrendelőlapot külföldben elküdttem a kiadóhivatalnak s egyben intézkedtem, hogy küldjék el neked a múlt évi 27. számot is, ha von még belőle. — Baczó László, Lónyatelep. Írtam a kiadó-bácsinak, hogy pótolja neked a 15., 17., 18. és a 21. számot. — Zsigmond Sárka, Cainti. Junius 2-án kell leveled 15-én érkezett ide, szóval teljes két kétig utazott Moldovából a Székelyföldre. Azt hiszem, annakidején jóval hamarabb bujdosztak ki a székelyek Moldovába. Azóta bizonyos olvasd a válaszomat s remélem, ez a válaszom is valamikor eljut hozzád s mire ezt az üzenetet olvasod, megint együtt leszel barátnőiddel és így majd kellemesen telik el a nyarad. Annak igen örvendek, hogy szerelsz foglalkozni a kertben és örömet leszl a virágokban. S bizony jól teszi édesapád is, hogy üres idejében a kertben foglalatatoskodik, mert ez igen egészséges foglalkozás s különösen ráfér az olyan emberre, aki a napnak nagy részében irodában dolgozik. A „Vasárnapi Újság” ezidő szerint miát a Kolozsvárt megjelenő Újság c. napilap vasárnapi melléklete jelen meg s most csak azok kapják, akik a nevezett napilapot járalták. Ennek a napilapnak az előfizetési ára egész évre 800 negyedévre 220

leu. Felelős szerkesztője Zagoni István, főszerkesztője Paál Árpád s nagyapó is rendszeren ír bele. — **Kovárik Mikl, Nagyszombat.** Leveledet elfintézés végett továbbítottam a kiadóhivatalnak. — **Sámson Éva, Kolozsvár.** Emlékszem, hogy néhányszor kaptam tőled levelet s válaszoltam is azokra. Szatmárról minden levelet hozzám juttatnak, legjobb hát, ha egyenesen Kisbaczonba küldöd a leveleidet. Tanácsolom, hogy ha szürke levelezőlapra írsz, írdal tintával és ne ceruzával, mert szürke lapon a ceruzairás szemrontó. Mondanom se kell, hogy nem az én szememet félted, hanem a tiedet. — **Székely Erzsébet, Kolozsvár.** Intézkedtem, hogy a pályaműveddel nyert újságot júliustól kezdve megindítsák a címedre. Azért júliustól és nem áprilistól, amint kérted, mert lehet, hogy az április óta megjelent számok közül valamelyik hiányzik. Mindenképpen jobb lesz, ha júliustól kezdve kapod az újságot, mert ebben a hónapban indul meg Szondy Györgynek, a „Börme” c. bájos regény írójának egy pompás humoru s amellel unokáim ismeretét gazdagító mackó története. — **Eröss Alfréd, Temesvár.** Ha szomorú vagy, vigasztalást találsz az írásban, rajzolásban és olvasásban. A virágzó akácfaakra nyíló ablakból olvasod a Cimbora-t. Szereted a fermészeti, de legkedveltebb szórakozásod az írás, rajzolás és olvasás. Ha rajzolsz, kinek küldöd azt? Ha írsz, kinek küldöd azt? kérdezed. Messze, messze, — felelsz a kérdésre — a hó borította csiki hegyek közelébe, csendes kis faluba megy a leveled, a szeretett nagyapóhoz. Szívednek legfőbb vágya, hogy szemtől-szembe láthassad őt, hogy megcsókolhassad áldott jó kezét. Hiszed és reméled, hogy e vágyad teljesülni fog, hiszem és remélem én is, mert nagy örömem telik te benned. Szívesen írnék neked levelet is és írok is, ha küldöd velem pontos címedet, mert az előfizetők pontos címe csak a kiadóhivatalban van meg. — **Bartók Ferencz, Nagyszalonta.** Szívesen mondanék véleményt a versedről, de nem mondhatok a legjobb akarattal sem, mert oly apró betűkkel s oly hevenyészve írtad le a verset, hogy egyik-másik szót nem tudtam kiolvasni, pedig én már több mint negyven esztendeje szerkeszték újságot, rengeteg sok kézirat ment keresztül a kezemen s megtanultam eligazodni a legrosszabb kéziratban is, de a te versed ugyancsak próbára tett. Most pedig azt tanácsolom neked, hogy írdal lassan és nagy betűkkel, mert különben úgy megromlik az írsod, hogy magad sem tudod majd elolvasni. Aztán még azt is megsugom neked hogy nem tanácsos ilyen hevenyészve írni levelet, mert könnyen megtörténhetik veled, hogy válasz nélkül hagyják a leveledet. Nem minden ember oly türelmes és elnéző, mint nagyapó! — **Schropp Terus és Karesi, Lupény.** Megkaptam a helyreigazítást s köszönöm a jó egészség és hosszú élet kívánását. —

Zélig László, Mezőbánd. Most küldött rejtvényed jó és számon tartom az ígéreted, hogy ezentul szorgalmasabban írsz nekem. — **Páska Judit, Hídalmás.** Leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak, az majd pótolja a hiányzó számokat és elküldi Kertész Mihály regényét. Ha az Öcsike levelét helyesen igazítod helyre, ahogy a leveleidet szok ad írni, akkor bátran álmódhatsz könyvnyerésről. — **Asztalos Judit, Nagyenyed.** Most tanulsz gépen írni és már is feltűnő jól írsz. Ha a kiadóhivatalnak is írtál a hiányzó számok végéig, akkor ezóta meg is kaptad azokat. A rejtvényeid, ha megigértém közlésükkel, sorra is kerülnek, de itt megtanulod a lüre mességet, mert majd minden unokám küld be rejtvényt s csak úgy kerülne sorra gyorsan minden rejtvény, ha egyebet sem közlök a Cimbora-ban. Már pedig ez ellen tudom, egyértelemmel tiltakoznátok. — **Orbán Károly, Székelykeresztur.** Nem kell bocsánatot kérned a nagyapó megszólításért, hisz' én minden magyar gyermeknek nagyapója vagyok, akár jár neki a Cimbora, akár nem, mert ha nem olvassa a Cimbora-t, valószínűleg olvassa valamelyik mesekönyvemet. Örömmel lállak hát unokáim selegében s örömmel várom a szünet alatt az ígért leveleket.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Közöljék az alantiak, melyik számot nem kapták meg, hogy elküldhessük: **Nagy Imre, Donogán Annuska, Popper Margit, Manys, Kohn Imre, Ludwig Ilonka, Arad.** — **Páska Judit, Hida.** Előfizetési díjad július 31-én jár le. **Györbíró László, Arad.** A 9-es számot sajnálatunkra nem tudjuk pótolni, mert teljesen elfogyott. — **Póra Testvérek, Gyimesfelsőlak.** Előfizetési díjatok március 31-én leárt. **Bálint Juci, Odorheiu.** A m. é. 27. szám teljesen elfogyott és így sajnálatunkra nem pótolhatjuk. — **Hámory Baba, Temesvár.** A januári számok már elfogytak és így a Bibart urnak fizetel 30 leit további, azaz július havi előfizetési díjadként könyveltük el. — **Kun Pista, Temesvár.** Közöld melyik számot nem kaptad meg.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Fenyves Ilonka, Losonc. Előfizetési díja június 30-ig ki van egyenlítve. — **Karafiáth Zuzsa, Léva.** Előfizetési díja március 31-ig ki van egyenlítve. — **Gyürky Évike, Roznava.** Előfizetési díja július 31-ig ki van egyenlítve. — **Vlachovszky Jenő, Roznava.** Előfizetési díjat 1925. január 1-ig ki van egyenlítve. A 15-ik számot pótoljuk a lapot ezentul a megadott címre küldjük. — **Hegyessy Sándorka, Csoltó.** Előfizetési díjad f. é. szeptember 30-ig ki van egyenlítve. A 42. számot pótoljuk.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtési követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pontrejtvény.

— Beküldte: ROSETH BELLUS. —

- ... Házi állat.
- ... Szomorúság ellentéte.
- ... Igy tesz a beteg.
- ... Itt venni és eladni szoktak.
- ... Kártékony állapot.
- ... Hasznos ásvány.
- ... Innét kapjuk a vizet.
- ... Nyáron azt keressük.
- ... Fiu név.
- ... Még a medve is szereti.
- ... Igy tesz, aki álmos.
- ... Egy nemzet.

A kezdőbetűk egy híres magyar király nevét adják.

Névrejtvény.

— Beküldte: HERSKOVITS VILMOS. —

BÉLA, DUCI,
RÓZSA, EMMA, NÁNDOR, EVELIN,
CILI, ERNŐ.

A nevek kezdőbetűi egy nagy magyar város nevét adják.

Sakkrejtvény.

— Beküldte: MÓDY MISI. —

Nem	je	lé	te
tó	nagy	ze	Mo
	nagy	me	tünk
		hács	ti

Lóugrás szerint fejlődő.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4.
— A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkorona, negyedévenként 20 csehkorona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	á 15— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15—
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10—
Butykó: Törvénytudomány	15—
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15—
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20—
Radványi K.: Napsugárleventék	15—
Kovács D.: Ballag már	15—
Scherer: Cserkészek könyve	15—

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1: ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.
2. A tél birodalmában.
3. Viszontagságok a tengeren
4. A talizmán.
5. A jószág diadala.
6. Frigyes és D. cl.
7. Ehrlich Jakab.
8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.